

Full diocesà

22 d'abril del 2018

p5 – Obertes les inscripcions per al 51è pelegrinatge a Lurdes

p6 i p8 – Nova exhortació apostòlica: «Gaudete et exsultate»

La patrona de Catalunya

Gràcies a les recerques elaborades amb rigor per grans historiadors, sabem que a la muntanya de Montserrat hi fou edificada una primitiva ermita pre-romànica dedicada a Santa Maria i que trobem documentada per primera vegada l'any 933, un culte marià que fou potenciat per l'abat Oliba de Ripoll, el qual transformà l'esmentada ermita en un cenobi benedictí.

Les referències als nombrosos miracles atribuïts a la intercessió de la Mare de Déu els trobem consignats ja des del segle XIII. Aquests fets prodigiosos foren explicats per pelegrins i trobadors i, després, van ser col·leccionats i divulgats en obres estampades, com, per exemple, l'edició del recull de miracles i prodigis que fou estampat a Barcelona, en el ja llu-

nyà any 1605, amb el títol de *Libro de los milagros hechos a invocación de Ntra. Sra. de Montserrat. Añádase en esta nueva impresión 71 milagros que se han señalado entre los infinitos que han sucedido desde la impresión de 1605 a la de ahora*. Llibre que, més recentment, en 1875, fou novament reeditat i posat al dia pel llibreter manresà Lluís Roca.

Dels nombrosos miracles atribuïts a la Mare de Déu de Montserrat he escollit, justament, aquest que fa referència als intents fallits del bisbe en disposar el trasllat de la sagrada imatge a la ciutat de Manresa.

(Continua a la pàgina 7.)

«El bon pastor dóna la vida per les seves ovelles»

Diumenge IV de Pasqua / Cicle B

Lectura dels Fets dels Apòstols

En aquells dies, Pere, inspirat per l'Esperit Sant, digué: «Magistrats i notables del poble, si avui ens demaneu compte d'això que hem fet en bé d'un invàlid, i voleu saber qui l'ha posat bo, sapigheu, vosaltres i tot el poble d'Israel, que aquest home el teniu davant vostre pel poder del nom de Jesucrist, el Natzarè. Vosaltres el vauc clavar a la creu, però Déu el va ressuscitar d'entre els morts. Ell és «la pedra que vosaltres, els constructors, havíeu rebutjat, i ara corona l'edifici». La salvació no es troba en ningú més, perquè, sota el cel, Déu no ha donat als homes cap altre nom que pugui salvar-nos.» (4,8-12)

Salm responsorial

La pedra que rebutjaven els constructors ara corona l'edifici. (Salm 117)

Lectura de la primera carta de sant Joan

Estimats, mireu quina prova d'amor ens ha donat el Pare: Déu ens reconeix com a fills seus, i ho som. Per això el món no ens reconeix, com no l'ha reconegut a ell. Sí, estimats: ara ja som fills de Déu, però encara no s'ha manifestat com serem; sabem que quan es manifestarà, serem semblants a ell, perquè el veurem tal com és. (3,1-2)

Lectura de l'evangeli segons sant Joan

En aquell temps, Jesús parlà així: «Jo sóc el bon pastor. El bon pastor dóna la vida per les seves ovelles. El qui no és pastor, sinó que treballa només a jornal, quan veu venir el llop, fuig i abandona les ovelles, perquè no són seves. És que ell només treballa pel jornal i tant se li'n dóna, de les ovelles. Llavors el llop les destrossa o les dispersa. Jo sóc el bon pastor. Tal com el Pare em coneix i jo conec el Pare, jo reconec les meves ovelles, i elles em reconeixen a mi, i dono la vida per elles. »Encara tinc altres ovelles, que no són d'aquest ramat. També les he de conduir jo, i faran cas de la meva veu. Llavors hi haurà un sol ramat amb un sol pastor. El Pare m'estima perquè dono la vida i després la recobro. Ningú no me la pren. Sóc jo qui la dono lliurement. Tinc poder de donar-la i de recobrar-la. Aquesta és la missió que he rebut del Pare.» (10,11-18)

«Ell és "la pedra que vosaltres, els constructors, havíeu rebutjat, i ara corona l'edifici". La salvació no es troba en ningú més...»

Tenim i esperem alhora

Jean Hakolimana, prev.

D'una banda, els Actes dels Apòstols presenten Pere, que, ple de l'Esperit Sant, cura un invàlid pel nom de Jesús ressuscitat. D'altra banda, Joan afirma que, tot i que ja som fills de Déu, el que som, en profunditat, encara no s'ha manifestat completament. El camí cristià està marcat per aquesta tensió entre el «ja» i l'«encara no». Com passa amb cada missa, després de la consagració, aclamem: «Anunciem la vostra mort, confessem la vostra resurrecció, esperem el vostre retorn, Senyor Jesús.» Al cor d'aquesta tensió entre el regne de Déu plenament establert per la victòria de la Pasqua i la història dels homes que espera el seu compliment final, trobem aquesta realitat original que els primers cristians van designar amb el nom d'Església, és a dir, assemblea convocada pel Senyor.

L'Església es troba, enmig de la història humana, com una llavor modesta del Regne que ve, que és aquí però encara no del tot. Amb Pere, l'Església anuncia amb determinació la fe en Crist el Bon Pastor, aglutina amb beneplàcit fills de Déu pel baptisme, així com les persones marcades per tota mena de discapacitats, incloent-hi el pecat. En aquest sentit, l'Església és una trobada temporal i precària, però imprescindible, per a fer present el Regne de Déu. La seva naturalesa es defineix en aquesta tensió entre el que ja és i allò que s'espera. Quan desconnecta de la seva realitat present, és torna utòpica i se sotmet als vicis de l'imaginari humà. Quan desconnecta del seu esdevenidor, es torna un sistema aturat, un de més entre tants sistemes humans. Hi entrem assumint aquesta tensió que ens porta sempre endavant, aquesta consciència de ser cridats a quelcom que sempre se situa per endavant en el nostre camí.

La imatge

Freqüent en els llibres bíblics, i una de les icones més repetides en l'expressió artística, la representació del pastor; que cerca l'ovella esgarriada i, sobretot, que dona la vida.

El pastor que té per centre el bé del ramat i el bon pastor que dona la vida perquè les ovelles tinguin vida. Si aquesta és la tasca del pastor, les ovelles són cridades a fer igual les unes per les altres.

Pastor i ovelles (1880). Anton Mauve

Lit. hores: Setmana IV

23 dilluns

— Sant Jordi, màrtir, patró del principat de Catalunya (s,IV)
— Sant Adalbert, bisbe i màrtir (956-997)
Apocalipsi 12,10-12a / Salm 33 /
1 Joan 5,1-5 / Joan 15,1-8

24 dimarts

— Sant Pere Ermengol (1238-1304)
— Sant Fidel de Sigmaringen, prevere i màrtir (1578-1622)
Fets 11,19-26 / Salm 86 / Joan 10,22-30

25 dimecres

— Sant Marc, evangelista (s.I)
1 Pere 5,5b-14 / Salm 88 /
Marc 16,15-20

26 dijous

— Sant Isidor, bisbe (c.556-636)
— Sant Rafael Arnáiz Barón, monjo (1911-1938)
1 Corintis 2,1-10 / Salm 118 /
Mateu 5,13-16

27 divendres

— La Mare de Déu de Montserrat, patrona de Principat i de les diòcesis de Catalunya
Fets 1,12-14 / Salm 86 / Efesis 1,3-6.11-12 / Lluc 1,39-47

28 dissabte

— Sant Pere Chanel (1803-1841)
— Sant Lluís Maria Grignon de Montfort
Fets 13,44-52 / Salm 97 / Joan 14,7-14

29 diumenge V de Pasqua / Cicle B

— Santa Caterina de Siena (1347-1380)
— Sant Robert, abad (1029-1111)
Fets 9,26-31 / Salm 21 / 1 Joan 3,18-24 / Joan 15,1-8

S'acosta l'Aplec de l'Esperit a Tortosa

Els dies 19 i 20 de maig la diòcesi de Tortosa serà la seu del 12è Aplec de l'Esperit, la trobada interdiocesana de joves que se celebra des de l'any 1978, organitzada pel Secretariat Interdiocesà de Joventut de Catalunya i Balears.

L'Aplec de l'Esperit és una trobada de joves i adolescents cristians, en la festa de la Pentecosta, convocada pels bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense.

Aquesta gran trobada juvenil aplega centenars de joves cristians per pregar, compartir experiències i donar testimoni de la seva fe en Jesucrist.

L'Aplec de l'Esperit 2018, amb el lema «Crist és la vida», durarà dos dies, com es feia en els primers Aplecs de l'Esperit.

La ciutat de Tortosa i el delta de l'Ebre seran els escenaris d'aquest aplec, on el riu, icona de la vida nova que ens dóna Jesucrist, serà el protagonista.

Us recordem que l'import de la inscripció és de 30 € abans del dia 19 d'abril i a partir de llavors i fins al 11 de maig serà de 35 €. Aquest import inclou totes les despeses (també el transport: organitzarem autocars des de la diòcesi).

Afanyeu-vos!!! Podeu trobar tota la informació a la web: www.aplecdelesperit.cat.

Des de la Delegació ens oferim a venir explicar a les parròquies tot el que es farà a l'aplec amb més detall.

Poseu-vos en contacte amb nosaltres a través del correu electrònic: jaumecasamitjana@hotmail.com.

Necrològica

Mn. Àngel Salada i Viñas

Havia nascut a Sant Martí d'Albars el dia 22 de gener de 1929 i va rebre el presbiterat el dia 17 de desembre de 1955.

Exercí el seu ministeri com a vicari de Sant Boi de Lluçanès (1956), vicari de Santa Maria d'Igualada (1958), ecònom de Sant Salvador de Bellprat i Sant Cristòfol de Fillol (1959), capellà de les mines de Sallent (1964), ecònom de Sant Miquel de Castellgalí (1969) i rector de Santa Maria del Vilar (1988). L'any 2010 es va jubilar canònicament i passà a residir primer a Sallent i després a Sant Joan de Vilatorrada.

Morí Manresa el dia 25 de març del 2018, amb vuitanta-nou anys d'edat i seixanta-tres de sacerdoti. En l'homilia exequial el bisbe afirmà: «Sempre en ell trobàvem l'home atent i acollidor. Sempre amb un somriure als llavis. Sempre content del que els altres feien per ell. Sempre amatent al que els altres poguessin necessitar d'ell.» Al cel sia.

Tot a punt per al 51è pelegrinatge a Lurdes

Hospitalitat

La celebració de l'assemblea diocesana del 10 de març va servir per a donar el tret de sortida al compte enrere per al 51è Pelegrinatge a Lurdes, que es farà del 16 al 20 de juny.

Com és habitual, es varen presentar les activitats fetes per cada delegació comarcal durant l'any 2017, i l'estat de comptes. Però també es va començar a fer boca de les novetats que podran trobar totes les persones que s'apunten a aquest nou pelegrinatge, el primer després de la celebració dels cinquanta anys de pelegrinatges, de l'any passat.

Una primera novetat és que hi haurà dos canvis de lloc en la celebració de dues activitats: la celebració penitencial es farà a l'interior de la basílica del Roser; la Missa dels Joves es farà a la basílica subterrània de Pius X.

Una segona novetat és que un dels actes es canvia per un altre. El Viacrucis dels Malalts es canvia per un acte que s'anomena «Feu el que el malalt us digui». Aquest acte consisteix a fer un acompanyament d'aquella persona que està a l'Accueil, ja sigui fent petar la xerrada, anant a posar un ciri a les noves capelles de la llum, anant a la gruta, a fer un volt pel prat, a donar un tomb pel poble, anant a veure el museu de la Bernadeta, etc.; en definitiva, crear una estona més de relax per a poder fer aquesta convivència entre

malalt i voluntari. Sovint tenim la sensació que anem massa atapeïts d'actes durant el pelegrinatge i que la convivència entre les persones que estan a l'Accueil i bona part del personal de servei, sobretot el d'Esplanada, queda limitada al moment d'anar cap a un o altre acte dels programats. D'aquesta manera, traiem un acte per crear una estona que pot ser molt enriquidora i de més de lleure.

Inscripcions:

OSONA-RIPOLLÈS

Rda. Francesc Camprodon, 2 (Edifici Seminari de Vic), Vic, del 16 d'abril al 25 de maig del 2018, de dilluns a divendres de 4 a 8 de la tarda, tel. 938 869 340; c/e: hospitalitatlurdesvic@seminarivic.cat

BAGES

C/ Sobrerroca, 22, baixos, Manresa, del 2 al 15 de maig del 2018, de dilluns a divendres de 5 a 8 de la tarda, dissabtes de 10 a 12h, tels. 608 963 584 - 609 791 900.

ANOIA

C/ Òdena, 118, baixos, Igualada, del 21 de maig al 2 de juny del 2018, de dilluns a divendres de 5 a 8 de la tarda, tels. 620 601 950 - 686 488 995; c/e joves@hospitalitatanoia.org

El Senyor té en ment un camí particular per a cada creient

Síntesi de l'exhortació apostòlica *Gaudete et exsultate* (I)

El dia 9 d'abril la Santa Seu va fer pública la nova exhortació apostòlica del papa Francesc, *Gaudete et exsultate*, sobre la crida a la santedat en el món contemporani, que porta data del 19 de març del 2018.

Durant els cinc anys del seu pontificat, el papa Francesc ha publicat dues exhortacions apostòliques més, *Evangelii gaudium* (*La joia de l'Evangeli*) l'any 2013, i *Amoris lætitia* (*L'alegria de l'amor*) l'any 2016, fruit dels dos sínodes celebrats sobre els desafiaments pastorals de la família. També dues encíclics, *Lumen fidei* (a quatre mans amb el papa Benet XVI) i *Laudato si'*.

Adjuntem el resum en català d'aquesta exhortació apostòlica *Gaudete et exsultate*.

La crida a la santedat

Hi ha molts tipus de sants. A més dels sants oficialment reconeguts per l'Església, hi ha moltes més persones corrents que no figuren en els llibres d'història i, tot i això, han estat decisives per a canviar el món. Inclouen molts cristians el martiri dels quals és un signe del nostre temps. «Cada sant és una missió; és un projecte del Pare per a reflectir i encarnar, en un moment determinat de la història, un aspecte de l'Evangeli.» La santedat és viure els misteris de la vida de Crist, «morir i ressuscitar constantment amb ell», i repro-

duir en la pròpia existència diferents aspectes de la vida terrenal de Jesús: la seva proximitat als últims, la seva pobresa i altres manifestacions del seu lliurament per amor. «Permet a l'Esperit Sant que forgi en tu aquest misteri personal que reflecteixi Jesucrist en el món d'avui», en la missió de construir el regne d'amor, justícia i pau universal.

La santedat és tan diversa com la humanitat; el Senyor té en ment un camí particular per a cada creient, no solament per al clergat, els consagrats o els que viuen una vida contemplativa. Tots som cridats a la santedat, qualsevol que sigui el nostre paper, «vivint amb amor i oferint el propi testimoniatge», i en les ocupacions de cada dia, orientats cap a Déu. Entre les formes de donar testimoni hi ha els «estils femenins de santedat», de dones santes famoses i també de tantes dones «desconegudes o oblidades» que han transformat les seves comunitats. A més de grans desafiaments, la santedat creix a través de gestos petits: rebutjant les crítiques, escoltant amb paciència i amor, dient una paraula amable a una persona pobre.

La santedat et manté fidel en el més profund de tu mateix, lliure de tota forma d'esclavitud i donant fruit en el nostre món. La santedat no et fa menys humà, ja que és una trobada entre la teva feblesa i el poder de la gràcia de Déu. Però necessitem moments de soledat i de silenci davant Déu, per a enfrontar-nos al nostre jo veritable i deixar entrar-hi Déu.

La devoció a la Mare de Déu de Montserrat

Fra Valentí Serra de Manresa

(Prové de la pàgina 1.)

Aquest intent de trasllat a Manresa succeí quan aquesta fou trobada «por unos pastores, que recogiendo al anochecer su ganado, repararon que bajaban del Cielo luces brillantes y paraban en cierto lugar de la montaña. Oyendo en aquel lugar celestial, música, avisaron a sus amos, y estos al cura del lugar, el cual enterado por si mismo de la verdad, dio parte al Obispo de Manresa. Este Prelado, bien acompañado, se fue a Monistrol, y observando desde aquí el milagro, lleno de admiración hizo reconocer el lugar; y hallando la sagrada Imagen cuando quisieron llevarla a la Catedral de Manresa,

al pasar por el paraje donde [ahora] está el Monasterio, no pudieron moverla, y por este prodigio allí mismo se edificó el suntuoso templo» (*Libro de los Milagros y Compendio Historial*, 8-12).

A l'actual basílica la imatge de la Mare de Déu no hi fou traslladada fins l'any 1599. Molt temps abans, però, en el 1223, ja hi fou erigida la Confraria de la Mare de Déu de Montserrat.

En el període contemporani, durant la Renaixença l'any 1880 se celebrà solemnement la festa del mil·lenari. En 1881 tingué lloc la coronació canònica de la imatge quan el papa Lleó XIII la declarà patrona de Catalunya.

El llibre

La felicidad donde no se espera

Jacques Philippe

Editorial Rialp. 212 pp.
Preu: 14 euros.

El món d'avui està malalt del seu orgull, de la seva avidesa insaciable de riquesa i poder, i no pot guarir-se sinó acollint el missatge de les Benaurances.

La pobresa d'esperit, la primera d'elles, és, segons l'autor, la clau de la vida espiritual, de tot camí de santedat i de tota fecunditat.

Totes elles contenen una saviesa lluminosa i alliberadora, però costa de comprendre-les i practicar-les. En aquest llibre, Jacques Philippe ofereix una suggeridora reflexió sobre cadascuna d'elles, i ajuda a entendre com contenen tota la novetat de l'Evangelí, tota la seva saviesa i la seva força per a transformar el cor de l'home i renovar el món.

La santedat és el rostre més preciós de l'Església (Francesc)

Romà Casanova, bisbe de Vic

Gaudete et exsultate és el títol de la nova exhortació apostòlica que el sant pare Francesc ha lliurat a tota l'Església, amb la finalitat, com ell mateix expressa, «d'encoratjar tothom a acollir la crida a la santedat en la vida de cada dia». Tots nosaltres farem bé d'acollir-la i fer-ne objecte de la nostra lectura, del nostre estudi i de la nostra meditació i pregària, a fi que ens ajudi a caminar en la fidelitat a la nostra vocació cristiana.

Amb *Evangelii gaudium* i aquesta exhortació, el Pastor de l'Església universal manifesta quin és el seu programa pastoral. En el seu pontificat ha manifestat que l'únic camí de l'Església és la misericòrdia que rep de Déu i que ha de portar a tots els homes; i això ens demana la sortida missionera i evangelitzadora, amb un cor que duu el desig de viure en la santedat dels fills de Déu. L'Església és santa i missionera. L'Església és essencialment missió; i ho és perquè porta en ella la santedat del qui li ha netejat els vestits amb la seva sang, Crist, Senyor nostre. La santedat és inseparable de la missió evangelitzadora, així com l'evangelització demana la santedat.

Parlar de la santedat és propi de tot pastor de l'Església.

I el papa Francesc fa una invitació personal a tothom a seguir Crist: consagrats, casats, treballadors, pares, mares, avis... La seva invitació va adreçada als qui viuen en el món, enmig del treball i la família i amb vides atrafegades amb diverses ocupacions i maldecaps. Ell ens parla de la santedat en la vida ordinària, «la santedat de la porta del costat», o la «d'aprofitar les ocasions que es presenten cada dia per a realitzar accions de manera extraordinària», des d'un convenciment: «En la vida existeix una sola tristesa, la de no ser sants.»

La santedat a què ens convida Francesc, papa, és la resposta a la gràcia de Déu en el context actual, amb els seus riscos, desafiaments i oportunitats. Ell ens convida al discerniment de la voluntat de Déu per a no caure en els enemics subtils de la santedat, com són el gnosticisme i el pelagianisme actuals, que tanquen a l'acció de la gràcia de Déu i fan caure en el subjectivisme orgullós i buit. I ens convida a viure el programa de la santedat que són les benaurances de Jesús, i a tenir present el que ell anomena el «gran protocol», l'examen de l'amor al final de la nostra vida. La santedat avui ens demana constància en el bé, alegria, humilitat, audàcia, fervor, oració i adoració, vida comunitària.

